

Dr. Frančišku Lampetu

v

spomin.

Trudno zatisnil oko, k počitku si večnemu legel
 Ti, ki v življenju nikdar nisi pokoja iskal.
 Ti si umrl! O Bog, kako li naj to je resnica —
 v dušo nas reže kot meč samo beseda — umrl!
 Plakali torej zaman ob Tebi so deca-sirote,
 v neutešljivih solzah kruha, življenja prosēč...
 Vila zaman je roke ob postelji Tvoji bolniški
 Tvoja ljubezen srcá, ve da, kraljica duhá...
 Hčerka iz božjih vrtov, umetnosti zôrna devica
 upala je trepečoē... zdaj si zakriva obraz...
 Vsi smo drhteli zaman za Tvoje, za drago življenje,
 zá-Te srcé in okó dvigali k nebu zaman...
 Ti si umrl, umrl! Oh téžko, kaj ne, je obstalo
 tisto čuteče srce, polno ljubezni in nad,
 polno velíkih željá za dom naš in narod sirotni,
 polno najblažjih čutil, polno krepostne močí...
 Téžko omáhnila v mir je roka takó neutrudna,
 s kojo nesmrtnih si dél sebi gradíl spomenik...
 Téžko zaprl si oči, ki ž njimi si toliko žélel
 videti, gledati kdaj složen in srečen svoj rod...
 Biti je moralo! — On, ki v stalnosti Svoji od vekov
 našo nestalnost motrí, k Sebi Ti vélel je On;
 k Sebi Te On je pozval v obljubljeno, v drago deželo,
 kjer se minljivosti tek v večnost brezbrežno topí —
 Biti je moralo, ah! — pokorno uklanjamo glávo,
 najsi nas peče bolest, najsi nam poka srcé!...
 Sládko počivaj, naš brat! Po zêmlji tu jésen žaluje,
 tam, kjer prebiva Tvoj duh, pôm l a d je večna domá.
 Tamkaj si Ti odpočij v ljubečem naročaju božjem,
 v miru, ki svet ga ne zna, v cilju vseh naših željá.

Dr. Mih. Opeka.

